

коми, за земя лакоми, разбираш ли? . . . А сега да ядемъ, па за тия работи има време, като порастешъ, ще ги разберешъ . . .

Младенчо въздъхна леко, стана, полъ на баща си, измисе и той и седнаха до сложната софра. Яде баща му лакомо, а той нито зальче не може да глътне. Гледа баща си и иска още много, много да го пита. . .

На зараньта осъмна съ биволитъ въ ливадето.

Когато стана време за влака, биволарската дружина застана на самитъ релси, каточе повреда нѣкаква имаше и влакътъ непремѣнно трѣбваше да спре. По едно време релситъ запукаха, жицитъ забръмчаха, земята се затресе. Радостъ грѣйна по лицата на всички. Ето го голѣмиятъ, многоочакваниятъ влакъ, лети отъ далече, далече, оттамъ откъмъ жълтата рѣка, лети и носи новини.

Другитъ пастирчета побѣгнаха уплашени отъ димящата му уста, само Младянчо остана тѣй въ страни и завика нѣщо. Но влакътъ го заглуши. Чакъ когато спрѣ, пжтницитъ чухавика му и подадоха разтревожени лица. Какво? Злополука ли?

— Вестникъ, е-е-ей, хвърлете ми единъ вестникъ! — викаше Младенчо съ протегната ржка.

Пжтницитъ се усмихнаха и единъ вестникъ като бѣло птиче изхвъркна навънъ. Младенчо го грабна и викна, колкото му гласъ държи:

— Жълтата рѣка, е-е-ей! . . . Бързайте да видите! . . . Има за жълтата рѣка-а-а! . . .

Другарчетата му припнаха къмъ него и забодоха глави въ вестника. А отморилиятъ се влакъ свирна бодро и затъна надолу, да разнесе и тамъ новината за Китай и за голѣмата, чудна, жълта рѣка.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

УЧИЛИЩЕ ВЪ ГОРАТА

Нѣкжде на края
къмъ село Владая,
скрито въвъ гората,
звѣроветѣ-братя
школо си открили
за децата мили.
Тукъ ще учатъ
всички
малки ученички,
стари ученици,

кротки магарици,
сърни тънконоги,
мечки босоноги,
вълци и лисици
и красиви птици,
зайчета и зайци —
весели китайци!
— Училището тука
е само за наука.
Науката е вече,

що води надалече
и знания ни дава,
съ добро ни поучава —
да бждемъ добродушни,
да станеме послушни,
уроцитъ да учимъ,